

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

М.З.Н.

Мала академія наук
України під егідою
ЮНЕСКО

Національний
технічний університет
ДНІПРОВСЬКА
ПОЛІТЕХНІКА
1899

Міністерство освіти і науки України
Національна академія наук України
Національний центр «Мала академія наук України»
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
Київський національний університет
будівництва і архітектури
Національний університет «Запорізька політехніка»
Національний технічний університет
«Дніпровська політехніка»
Національний університет «Львівська політехніка»

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

ХVІІІ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«АКАДЕМІЧНА Й УНІВЕРСИТЕТСЬКА
НАУКА: РЕЗУЛЬТАТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ»

09 – 12 грудня 2025 року
Полтава

тематичні проекти, заняття з експериментування, екскурсії в природу; 4) безпечні умови: дотримання правил безпеки під час роботи з матеріалами [3].

Методи та форми організації дослідницької діяльності описують у своїх наукових доробках І. Козубовської, І. Товканець [2]. Для розвитку дослідницької компетентності застосовуються різні методи і форми роботи: спостереження (короткотривалі і довготривалі спостереження за змінами в природі, погодою, рослинами й тваринами), експериментування (досліди з водою, льодом, ґрунтом, повітрям, світлом, магнітами, що допомагають виявити властивості об'єктів), проблемні ситуації (створення умов, у яких дитина самостійно шукає відповідь (чому тоне або плаває предмет, чому тоне лід тощо)), проектна діяльність (реалізація міні-проектів («Моя рослина», «Таємниці повітря», «Як живе вода?»)), ігрові методи (сюжетно-рольові ігри на кшталт «Ми – дослідники», пізнавальні квести, екологічні ігри).

Вихователь у цьому процесі виступає організатором, партнером і наставником. Його основні завдання полягають у створенні стимулюючого освітнього середовища, використанні життєвих ситуацій як поштовху до досліджень, підтримці самостійності дітей у пошуку відповідей. Педагог має розвивати здатність ставити запитання, аргументувати припущення, формувати культуру спостереження та експериментування, організовувати індивідуальні й колективні дослідницькі проекти [3]. Вихователь може використовувати наступні приклади дослідницьких завдань для дошкільників: «Що тоне, а що плаває?», «Як рухається повітря?», «Чому тоне сніг?», «Що буде, якщо змінити умови росту рослини?», «Як утворюється тінь?», «Що приваблює магніт?» та ін. Такі завдання сприяють розвитку логічного мислення, уміння пояснювати результати та формулювати висновки. Наприкінці дошкільного віку дитина, яка активно залучалася до дослідницької діяльності, здатна проявляти стійку пізнавальну активність, самостійно ставити запитання та висувати гіпотези, проводити прості досліди, здійснювати спостереження, порівнювати та класифікувати об'єкти. Вона вміє робити елементарні висновки, презентувати результати своєї роботи, працювати в команді та взаємодіяти з іншими дітьми.

Висновки. Формування дослідницької компетентності у дітей дошкільного віку є важливим напрямом модернізації дошкільної освіти. Дослідницька діяльність сприяє комплексному розвитку дитини, формує основи наукового мислення, розвиває самостійність, креативність, уміння діяти в умовах невизначеності. Системна робота вихователя, створення розвивального середовища, використання різноманітних методів і форм стимулюють природну допитливість дітей та перетворюють її на стійку потребу пізнавати світ.

Література:

1. Бабюк, Т. Й. (2012). *Організація дослідницько-експериментальної діяльності дітей у природі.* ФОП Сисин О.В.
2. Козубовська, І., Товканець, О. (2021). *Розвиток дослідницької активності.*
3. *Norwegian Journal of development of the International Science*, 64, 36-46.
4. Швайко, Л. Л. (2009). *Експериментальна діяльність у ДНЗ.* «Основа».

УДК 378.147:796/799:613.8

**ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОЇ
КОМПЕТЕНТНОСТІ У МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ**

Гулько Т.Ю.

Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
tati_ribalko3107@ukr.net

Актуальність. У сучасних умовах реформування освіти та зростання соціального запиту на фахівців, здатних забезпечувати високий рівень фізичного розвитку та збереження

здоров'я населення, особливої значущості набуває проблема формування здоров'язбережувальної компетентності у майбутніх фахівців фізичної культури та спорту [3, с. 24]. Погіршення показників фізичного стану молоді, збільшення рівня хронічних захворювань, зниження рухової активності, поширення шкідливих звичок серед студентської молоді вимагають нових підходів до організації освітнього процесу та професійної підготовки спеціалістів у галузі фізичної культури [1, с. 67].

Актуальність дослідження також зумовлена глобальними тенденціями переходу освіти до інноваційної моделі, орієнтованої на особистісний розвиток, самореалізацію, турботу про фізичне і психоемоційне благополуччя людини. Формування здоров'язбережувальної компетентності у здобувачів вищої освіти розглядається не лише як професійна вимога, але й як необхідна умова їхньої успішної педагогічної діяльності в майбутньому [2, с. 46]. Підготовка фахівця, який володіє сучасним інструментарієм здоров'язбереження, є важливим кроком підвищення якості життя населення.

Метою статті є обґрунтування та розкриття інноваційних підходів до формування здоров'язбережувальної компетентності у майбутніх фахівців фізичної культури та спорту, а також визначення ефективних педагогічних технологій, що забезпечують підвищення рівня професійної підготовки студентів у напрямі збереження та зміцнення здоров'я.

Методика та організація дослідження. Дослідження проводилося на базі Національного університету «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка» упродовж 2024-2025 н.р. У дослідницький процес було залучено студентів 2–4 курсів спеціальності «Фізична культура і спорт» загальною кількістю 57 осіб. Методика передбачала три етапи: підготовчий, формувальний та підсумковий. На підготовчому етапі здійснено аналіз наукових джерел, визначено ключові інноваційні педагогічні технології та сформовано критерії оцінювання рівня здоров'язбережувальної компетентності. На формувальному етапі впроваджено експериментальну програму, що включала використання інтерактивних методів навчання, цифрових здоров'яорієнтованих ресурсів, технологій самоконтролю та моніторингу фізичного стану студентів. Контрольна група навчалася за традиційною методикою. На підсумковому етапі проведено порівняльний аналіз результатів експериментальної та контрольної груп із використанням методів педагогічного спостереження, анкетування, тестування фізичного стану та математично-статистичної обробки даних.

Результати дослідження. У результаті проведеного педагогічного експерименту було визначено вплив інноваційних підходів на формування здоров'язбережувальної компетентності майбутніх фахівців фізичної культури та спорту. На початковому етапі дослідження було встановлено, що більшість студентів (74 %) мають недостатній рівень сформованості знань про здоров'язбереження, обмежений досвід застосування оздоровчих технологій у практичній діяльності та фрагментарне розуміння принципів раціонального рухового режиму. За даними вхідного діагностування лише близько 27–35 % учасників продемонстрували середній або вище середнього рівень розвитку відповідної компетентності, тоді як решта потребувала цілеспрямованого педагогічного впливу.

У ході формувального етапу студенти експериментальної групи були залучені до роботи з використанням інноваційних педагогічних технологій: інтерактивних тренінгів, цифрових платформ моніторингу фізичного стану, проєктної діяльності та технологій саморегуляції. Під час занять значна увага приділялася навчанню майбутніх фахівців навичкам усвідомленого контролю рухової активності, аналізу індивідуальних показників здоров'я, плануванню власних тренувальних програм. Практичні модулі доповнювалися теоретичними міні-лекціями, груповими дискусіями, онлайн-тестуванням, що сприяло підвищенню мотивації студентів до засвоєння матеріалу.

Після завершення експерименту результати підсумкового контролю засвідчили позитивну динаміку в експериментальній групі порівняно з контрольною. Кількість студентів із достатнім та високим рівнем здоров'язбережувальної компетентності зросла до 61–72 %, що майже вдвічі перевищило показники контрольної групи (34–39 %). Особливо

помітні зміни зафіксовано в умінні студентів критично оцінювати власний функціональний стан, застосовувати інноваційні засоби оздоровлення, здійснювати профілактику перевтоми та стресових навантажень. Також виявлено зростання навчальної активності, інтересу до дослідницької діяльності та прагнення до практичного впровадження отриманих знань у професійній підготовці.

Аналіз анкетування показав, що 83 % учасників експериментальної групи вважають запропоновану методику ефективною та практично значущою. Значна частина студентів зазначила, що інтеграція цифрових технологій та тренінгових форматів навчання зробила процес опанування знань більш доступним, наближеним до реальних умов майбутньої професійної діяльності.

Висновки. У результаті дослідження встановлено, що застосування інноваційних підходів у процесі професійної підготовки майбутніх фахівців фізичної культури та спорту є дієвим засобом формування здоров'язбережувальної компетентності. Впровадження цифрових технологій, інтерактивних методів навчання, тренінгових занять і практико-орієнтованих завдань сприяло підвищенню рівня усвідомленості студентів щодо збереження власного здоров'я, розвитку навичок самоконтролю та планування рухової активності. За результатами експерименту зафіксовано стійку позитивну динаміку показників сформованості компетентності, зростання навчальної мотивації та готовності до впровадження здоров'язбережувальних технологій у майбутній професійній діяльності. Отже, інноваційні освітні технології є ефективною умовою підвищення якості підготовки фахівців фізичної культури та спорту та забезпечення їх здатності формувати здоровий спосіб життя в молодіжному середовищі.

Література:

1. Андрєєва Г.М. *Здоров'язбережувальні технології у підготовці студентської молоді* : монографія. Київ : Наукова думка, 2020. 214 с.
2. Галактіонова Т. В. *Формування здоров'язбережувальної компетентності студентів закладів вищої освіти. Педагогічний процес: теорія і практика, 2021. № 3. С. 45-52.*
3. Гулько Т.Ю. *Педагогічні умови формування здоров'язбережувальної та здоров'язрозвивальної компетентностей у майбутніх фахівців фізичної культури та спорту. Наукові записки, 2025. Вип. 2(6). С. 23-33.*
4. Гулько Т.Ю. *Формування здоров'язбережувальної компетентності у майбутніх фахівців фізичної культури та спорту як педагогічна і соціальна проблема. Наука і техніка сьогодні, 2024. № 12(40). С. 559-574.*

УДК 378.147:070:371.3:004.9

**ІНТЕГРАЦІЯ ГЕЙМІФІКАЦІЇ В СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ ЖУРНАЛІСТІВ У ЗАКЛАДАХ
ВИЩОЇ ОСВІТИ**

Денисовець І.В.

*Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
denysovets.ira@gmail.com*

У сучасному диджиталізованому та інформаційно насиченому суспільстві журналістська професія висуває нові вимоги до оновлення змісту й потребує системної трансформації методів, підходів та інструментів навчання. Динамічний медіапростір породжує запити на фахівця, що володіє високим рівнем цифрової, комунікативної, креативної, технічної та критично-аналітичної компетентностей, ґрунтовними навичками роботи в мультиплатформному середовищі. Проте констатуємо, що утрадиційнені формати викладання і навчання забезпечують не достатню залученість здобувачів освіти й почасти не є релевантними їхнім когнітивним стилям. У цьому контексті актуальним завданням